

Onze tweede wandeling gaat rond het dorpje Santa Brigida. De Barranco de Santa Brigida wordt beheerd door de watermaatschappij Heredad de Aguas. Sedert 1913 bepaalt deze de hoeveelheid water die door de kanalen mocht stromen. Wie water had kon gewassen verbouwen en kwam in het bezit van geld. In de tijd voor het toerisme waren

landbouwgoederen de enige bron van rijkdom. Sedert de conquista in de 15de eeuw is het water in particulier bezit. Dat wilt dus zeggen dat daarin wordt gehandeld net als iedere andere waar, aanbod en vraag bepalen de prijs.

Een plat gereden reuzenhagedis. Het is de eerste keer dat ik deze soort in het noordelijke gedeelte van het eiland zie, ze zitten meer in het zuiden. Dit is een jong exemplaar. Een volwassen reuzenhagedis kan tot 80 cm groot worden. Het is een koudbloedig dier en dient

zichzelf dus steeds op te warmen in de zon. Van zodra de zon weg is of er is gevaar dan verdwijnen ze in een rotsspleet.

We brengen een bezoek aan het keramiekkentrum van Santa-Brigida. Hier wordt de keramiek en het bakken van potten nog gedaan op de oude wijze.

Een vrijwilliger van het centrum neemt ons mee naar een grotwoning die dienst doet als museum.

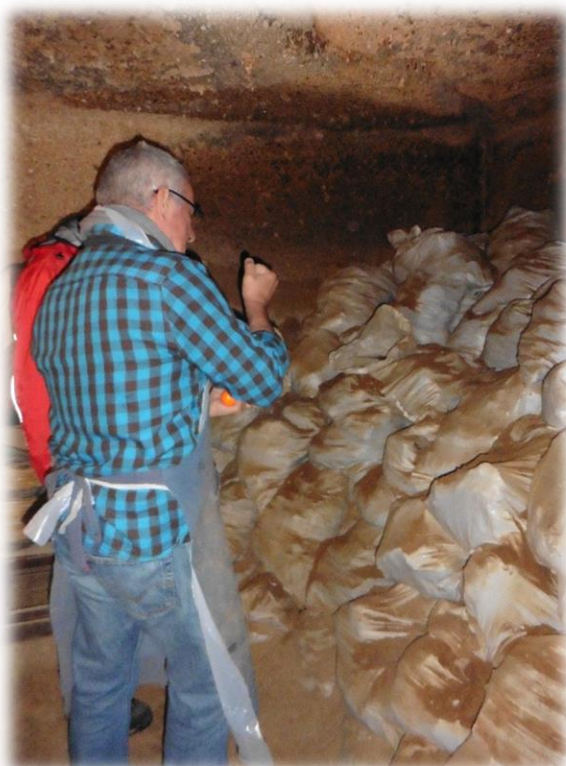

De medewerker van het museum gaat in een put staan en toont hoe men vroeger de klei met de voeten kneedbaar maakten. Nadat de klei kneedbaar was bleef men gewoon in de put zitten en werd ter plaatse de klei bewerkt.

De medewerker toont ons ook de zakken klei die nog in de voorraad liggen. Toen de pottenbakkers moesten leven van hun werk waren het harde tijden, zo vertelt de man. Het waren lange werkdagen en zelfs de kinderen dienden mee te helpen.

In deze oven worden nog steeds de voorwerpen die men gemaakt heeft met de klei, gebakken. Eerst wordt de oven verhit en vervolgens worden de voorwerpen in klei gedurende zes uur gebakken in de oven.

Terwijl we aan het stappen zijn krijgen we onheilspellende berichten van Maria, de eigenares van ons vakantiehuisje. Ze is al een ganse dag bezig met het bellen naar de

elektriciteitsmaatschappij om de elektriciteit in het huis terug in werking te krijgen. Ze beloven steeds dat ze iemand zullen sturen maar tot op heden heeft ze nog niemand gezien.

Het is een mooie Barranco met heel veel afwisseling. Veel palmbomen en veel agaves maar ook kerststerren en wolfsmelksoorten.

De meeste wolfsmelksoorten zijn giftig maar deze op Gran Canaria niet. De plant heeft zijn naam te danken aan het sap dat wit ziet en er dus melkachtig uitziet. Dit sap heeft wel een bedwelmende werking. De eerste bewoners van het eiland, de Guanchen, lieten het sap wat

drogen zodat ze het konden kauwen. Maar zij gebruikten het ook om de vissen te bedwelmen zodat ze gemakkelijker konden worden gevangen.

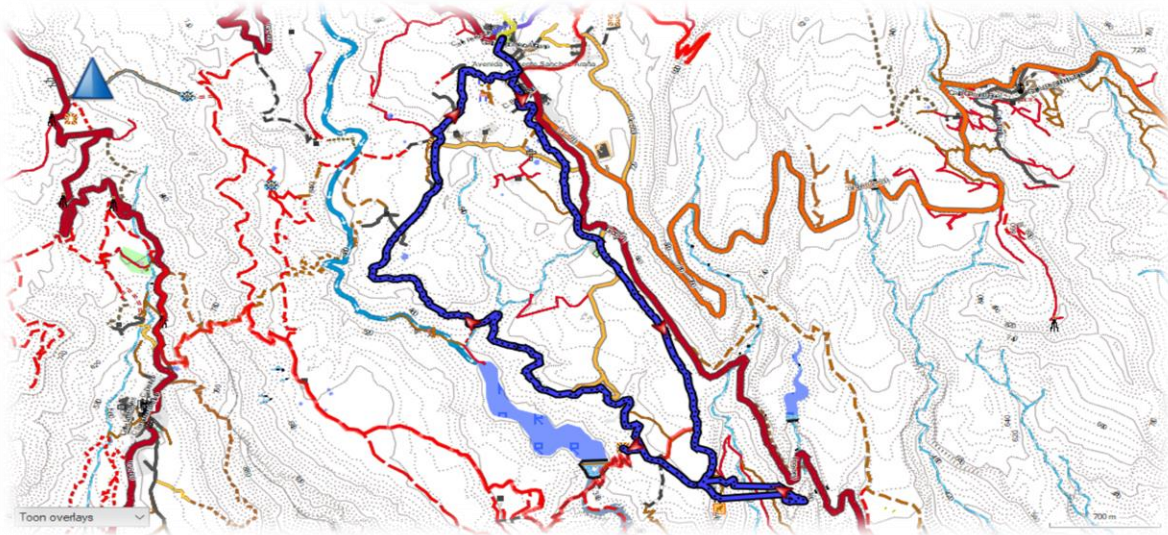

Bij thuiskomst was er nog steeds geen elektriciteit, dus ook geen warm water of verwarming.

Zaterdag 19 januari 2019

- Soort : Luswandeling naar La Fortaleza
- Plaats : Santa Lucia de Tirajana
- Afstand : 15 km
- Stijgen : 450 m
- Dalen : 450 m
- Duur : 5 uur

Laat in de avond zijn de werkmannen van de elektriciteitsmaatschappij toch nog langs gekomen. Evenwel konden ze het defect niet herstellen. Ze zullen morgen terugkomen. Hals

over kop zijn we dan maar voor één nacht naar een ander huis in het dorp verhuist zodat we ons toch konden douchen.

Onze wandeling vandaag begint in het pittoreske dorpje Santa Lucia de Tirajana. Toen ik jaren geleden voor de eerste keer in Gran Canaria kwam, had dit dorpje meteen mijn hart gestolen.

In 1905 werd de Santa Lucía-parochiekerk gebouwd in het gelijknamige dorp, op een helling, als vervanger van een kapel. Deze kerk is nu een populaire bestemming voor excursies in Santa Lucía.

De dorpen Santa Lucía en San Bartolomé de Tirajana liggen in feite ín een grote wijde krater. Santa Lucía en omgeving worden geprezen om hun bijzondere landschappelijke kwaliteiten:

een bijzondere combinatie van scherpe bergkammen, boeiende architectuur, een rijke plantenwereld en oude landbouwgronden.

Onze wandeling gaat grotendeel door de Barranco de Tirajana. Deze doorsnijdt de vlakte van Juan Grande en mondt uit in de zee. Op de 76 vierkante kilometer die deze bergkloof meet, is

van alles te bewonderen op het gebied van archeologie, botanica en geologie. Hier liggen de mooiste en meest uitgestrekte palmbossen van het eiland.

Gaston geniet met volle teugen van deze vakantie. Hij houdt van de zon en vooral van het wandelen in de natuur.

Soms moeten we al eens door de knieën gaan om onze weg te kunnen verder zetten maar daar malen we niet om.

Her en der vindt men hier nog oude bakovens die, door de plaatselijke bewoners, nog steeds worden gebruikt.

Het is niet voor niets dat deze wandeling de titel heeft gekregen van “de wandeling van duizend palmbomen”. Palmen hebben een schijnstam. De planten ontwikkelen een enkele

stengel met één groeipunt. De stengel bestaat uit opeengestapelde bladvoeten en bevat geen bast. Hierdoor kan de plant ook niet in de breedte groeien, zoals echte bomen. Het is dan ook geen echte boom.

Onze wandeling gaat langs La Fortaleza. Van voor onze tijdrekening leefde hier een grote gemeenschap Guanchen in alle vrede.

Fortaleza kent een wrede geschiedenis. Op 29 april 1483, tijdens de conquista, vormden ze de laatste vluchtplaats voor de oerbewoners. In deze 25 m lange grot hielden ze zich verborgen voor de Spanjaarden

De Guanches zagen van ver de vijand aankomen. Zieken, vrouwen, kinderen en ouderen hielden zich schuil in Fortaleza. De jonge mannen daalden de berg af om het op te nemen tegen de Spanjaarden. De Guanchen hadden echter geen wapens. Ze konden enkel goeien

met stenen en slaan met stokken. Ze werden dan ook allemaal in de pan gehakt door de Spanjaarden. Toen de vrouwen, ouderen, zieken en kinderen dit zagen gebeuren sprongen ze van de rotsen de dood tegemoet. Hiermee hadden de Spanjaarden definitief het eiland veroverd want het waren meteen de laatste guanchen.

Van ver ziet La Fortaleza er zo uit. Het heeft zijn naam te danken aan het feit dat de rotsformatie er wat uitziet als een fort. In de rode cirkel zie je de ingang van de grote grot waar de Guanchen woonden.

De tabai is een wolfsmelksoort. Deze die men vindt op Gran Canaria is niet giftig. De meeste andere wolfsmelksoorten zijn wel giftig. Als men de plant breekt komt er wit melksap uit. Dit is zeer kleverig en de Guanchen lieten dit sap gedeeltelijk drogen waarna ze er

konden op kauwen. Dit gaf een verdovende werking. De Guanchen gebruikten dit ook om vis te verdoven in de zee om zo de vis makkelijker te kunnen vangen.

Nagenoeg elk dorp in Gran Canaria heeft enkele beelden in het straatbeeld. Soms, zoals hier, zijn ze in steen maar meestal zijn ze in brons.

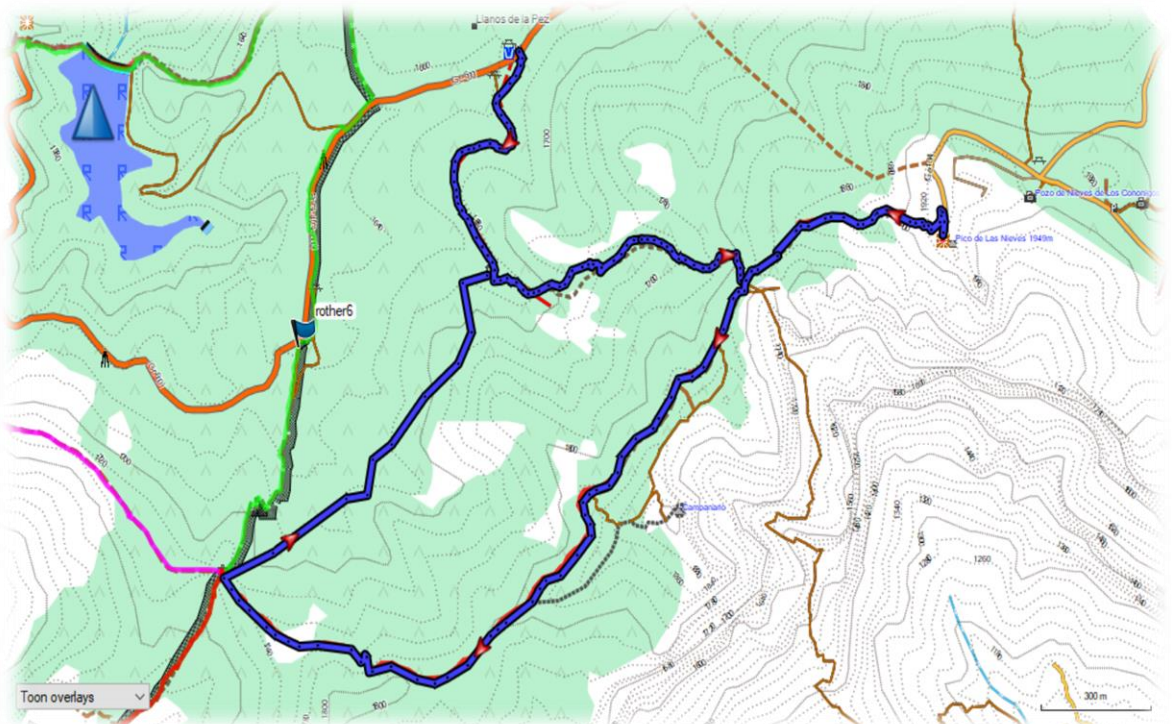
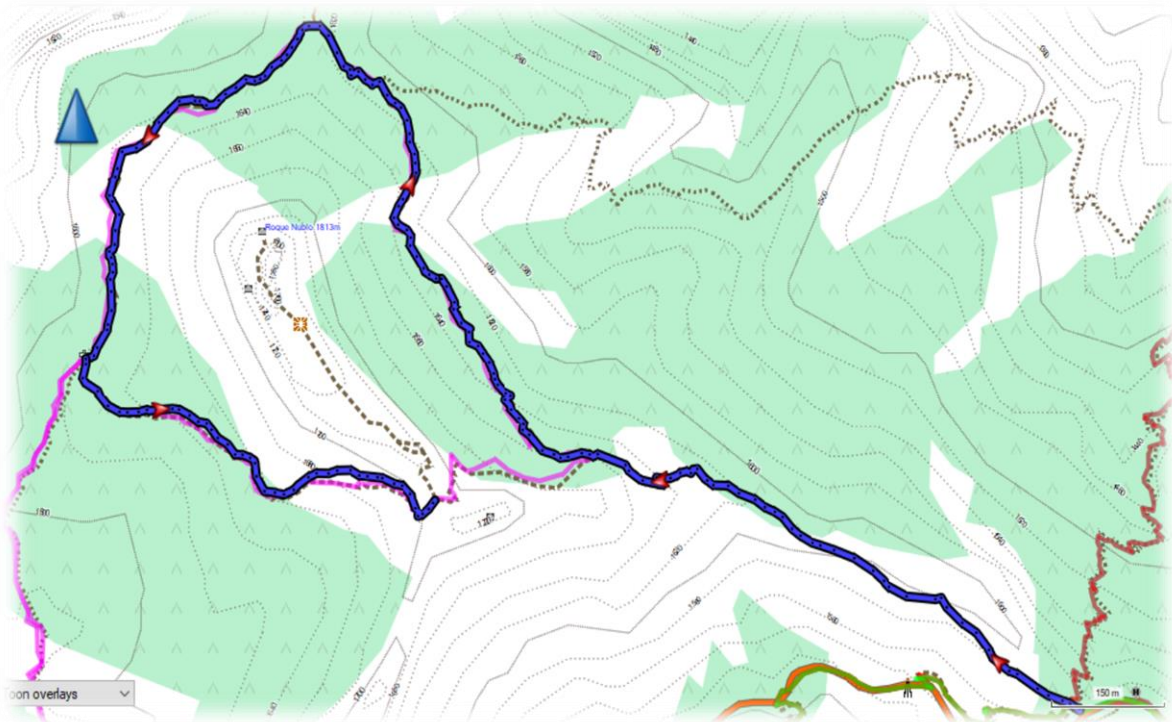
Het Museo de la Fortaleza in het centrum van Santa Lucía is een bezoek waard vanwege zijn enorme cultuurhistorische belang. De collectie van dit museum-kasteel bestaat in hoofdzaak uit archeologisch materiaal dat op verschillende locaties in de omgeving is gevonden. Verder besteedt het museum aandacht aan etnografische, botanische en zoölogische aspecten van de regio. Rondom het museum ligt een prachtig aangelegde tuin, waar veel inheemse planten en fruitbomen uit allerlei streken zijn verzameld. Ik ben echter al tientallen keren in Santa Lucia geweest. Toen ik er de eerste keer kwam was het museum open maar heb ik het niet bezocht. Nadien heb ik het nooit meer open gezien.

Zondag 20 januari 2019

- Soort : wandeling Roque Nublo en Pico de las Nieves
- Plaats : La Goleta en Llanos de la Pez
- Afstand : 11 km
- Stijgen : 650 m
- Dalen : 650 m
- Duur : 6 uur

Vandaag doen we twee wandelingen. De eerste wandeling brengt ons naar Roque Nublo, de tweede wandeling gaat naar het dak van Gran Canaria Pico de las Nieves.

Links onder is de Roque Nublo (wolkenrots). Op de rechter foto zie je een detail van de bovenzijde. Met wat fantasie zie je een hand die de rots vast houdt zodat ze niet naar beneden valt. Roque Nublo (1813 m) is het herkenningsteken van Gran Canaria, een in veel liederen

bezongen Oud-Canarisch Heiligdom. De rotsvinger verheft zich als een gigantisch beeldhouwwerk 65 meter boven de grond en troont majestueus over de Caldera de Tjada.

Helemaal rechts is de Roque Nublo met naast hem de kikker en uiterst links staat de biddende pelgrim die uitkijkt over het bergdorpje Tejeda. Men zegt dat Tejeda beschermd wordt door de biddende pelgrim zolang hij zijn rugzak draagt.

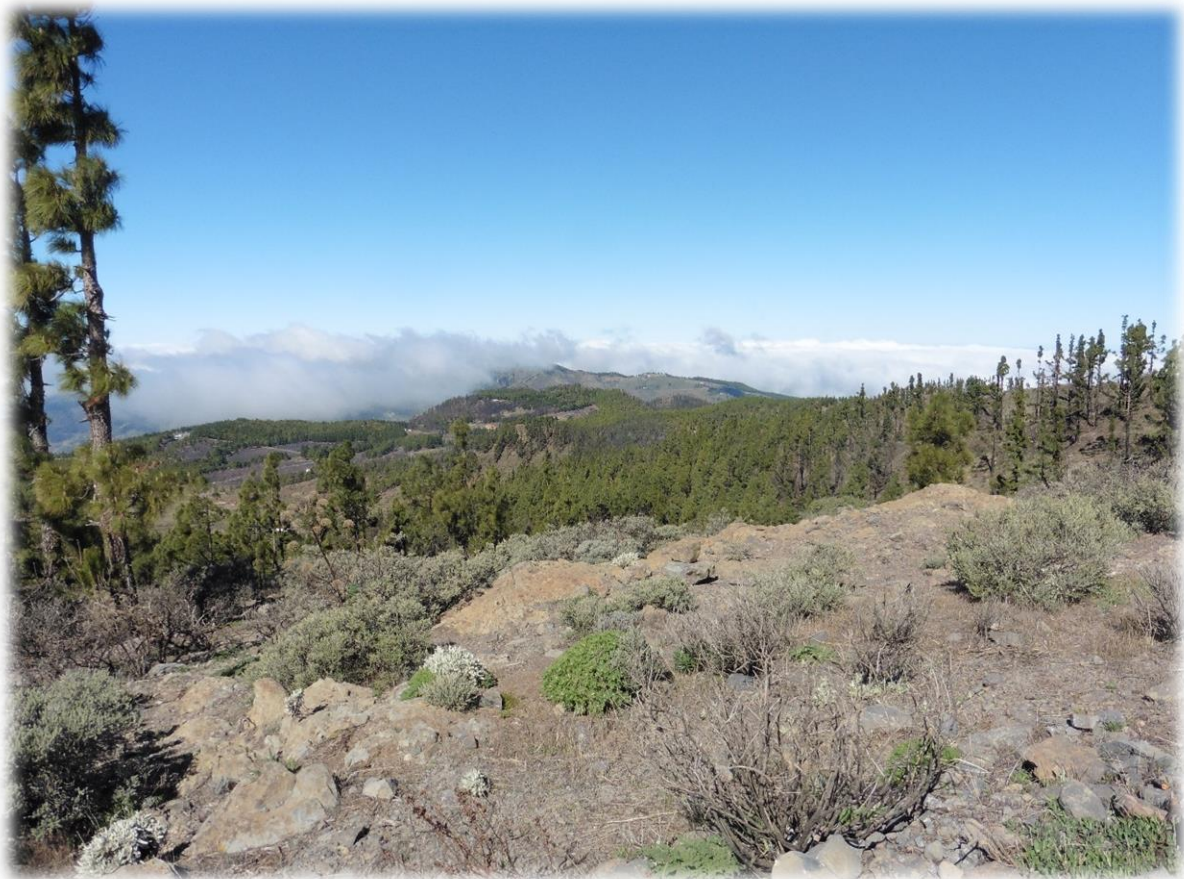
De Roque Nublo is het overblijfsel van een oude vulkaanpijp die door erosie werd afgesleten. Alleen het harde kerngesteente wist de kracht van water en wind te trotseren.

Door het mooie weer kunnen we ook het eiland Tenerife zien met in het midden de hoogste berg van Tenerife, El Teide (3718 m).

El Teide zijn hoogste punt bevindt zich op zowat 7000 meter boven de zeebodem en daarmee is El Teide de derde hoogste vulkaan ter wereld.

Gaston staat hier op het dak van Gran Canaria, Pico de las Nieves (1950 m). Op de achtergrond zie je Roque Nublo en nog wat meer naar achter El Teide die boven de wolken uitsteekt. Pico de las Nieves bevindt zich in het midden van het eiland. De berg maakt deel uit van een vulkanische rotsformatie.

Gaston en ikzelf eten onze boterhammetjes op, op de top van Pico de las Nieves (sneeuwtop) en samen genieten we van het fenomenale uitzicht.

Vervolgens volgt er een lange afdaling naar Llanos de la Pez waar onze auto staat. Moe maar tevreden keren we terug naar ons vakantiehuis waar Jan, onze kok, een lekkere maaltijd klaar maakt.